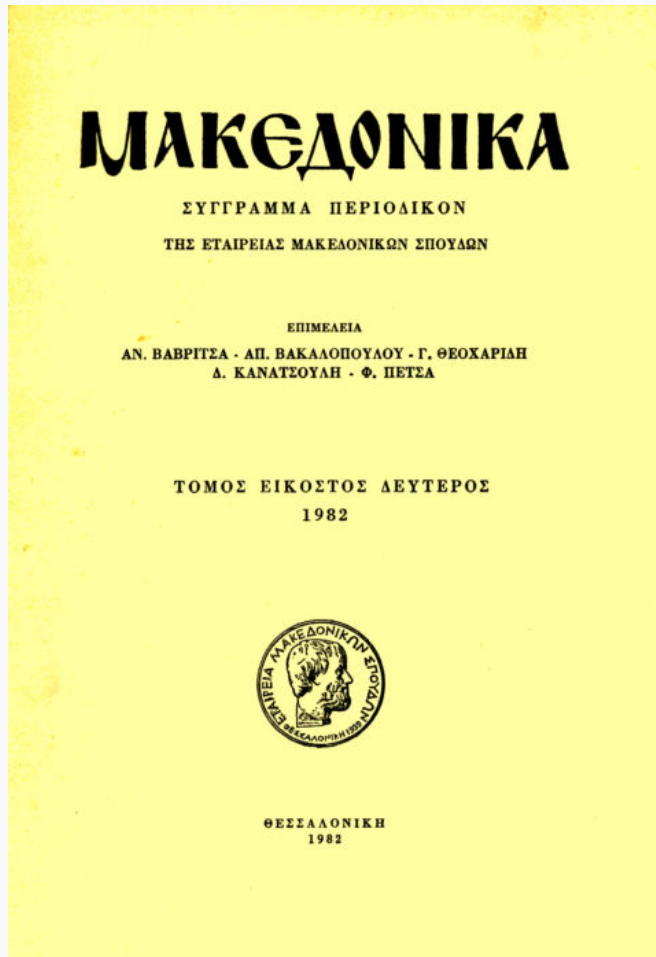

Μακεδονικά

Τόμ. 22, Αρ. 1 (1982)

Αθανάσιος Ε. Καραθανάσης, Οι Έλληνες λόγιοι στη Βλαχία (1670-1714). Συμβολή στη μελέτη της ελληνικής πνευματικής κίνησης στις παραδουνάβιες ηγεμονίες κατά την προφαναριωτική περίοδο

Αθ. Αγγελόπουλος

doi: [10.12681/makedonika.543](https://doi.org/10.12681/makedonika.543)

Copyright © 2014, Αθ. Αγγελόπουλος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Αγγελόπουλος Α. (1982). Αθανάσιος Ε. Καραθανάσης, Οι Έλληνες λόγιοι στη Βλαχία (1670-1714). Συμβολή στη μελέτη της ελληνικής πνευματικής κίνησης στις παραδουνάβιες ηγεμονίες κατά την προφαναριωτική περίοδο. *Μακεδονικά*, 22(1), 522-525. <https://doi.org/10.12681/makedonika.543>

τοῦ συγγραφέα, ὅμως ἡ σύνθεση, ἡ διάρθρωση, τὸ κριτικὸ πνεῦμα, ἡ ἀκριβὸλογη καὶ σαφὴς διατύπωση εἶναι προσόντα τὰ ὁποῖα ἀξιολογοῦν τὴν ἐργασία τοῦ Γ. Α. καὶ τὰ ὁποῖα τὴν κατατάσσουν ἀνάμεσα στὰ λιθὸ σοβαρὰ ἔργα ποῦ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ πρόβλημα τῶν δίκιογχων ναῶν.

Γ. ΓΟΙΝΑΡΗΣ

Ἄ θ α ν ά σ τ ι ο ς Ε. Κ α ρ α θ α ν ά σ η ς, Οἱ Ἑλληνας λόγιοι στὴ Βλαχία (1670-1714). Συμβολὴ στὴ μελέτη τῆς ἐλληνικῆς πνευματικῆς κίνησης στὶς παραδουνάβιες ἡγεμονίες κατὰ τὴν προφανρωτικὴ περίοδο, ἔκδ. ΙΜΧΑ, Θεσσαλονίκη 1982, σσ. 279.

Πολὸ δικαιολογημένα οἱ παραδουνάβιες ἡγεμονίες ἀποτελέσαν σ' ὄλην τὴν περίοδο τῆς τουρκοκρατίας μιὰν ἀπὸ τὶς πολυάριθμες ἐκεῖνες ἐοτίες, ὅπου ὁ καταδικώμενος Ἑλληνισμὸς βρῆκε καταφυγὴ καὶ ἀνέπτυξε στὴ συνέχεια τὶς δυνάμεις του. Γιὰ ἓνα λόγο παραπάνω οἱ παραδουνάβιες ἡγεμονίες ἔχουν μιὰν ἰδιαιτερότητα προκειμένου γιὰ τὴν πολιτικὴ καὶ πνευματικὴ μας ἱστορία, ἀφοῦ συνδέθηκαν ἄμεσα μὲ τοὺς Φαναριώτες τῆς Κωνσταντινούπολης. Εἶναι, ἄλλωστε, πολὺ χαρακτηριστικὸ τὸ κλασικὸ βιβλίο τοῦ Ν. Iorga, *Byzance après Byzance*, ὅπου, ὡς γνωστόν, γίνεται λόγος γιὰ τὶς ποικίλες δραστηριότητες αὐτοῦ τοῦ Μεταβυζαντινοῦ (καὶ Νεοελληνικοῦ ἀργότερα) κόσμου οἱ τὶς ρουμανικὲς χῶρες. Ἐναν ἀπὸ τοὺς δρόμους ποῦ ἀνοίξε στὸ βιβλίο του αὐτὸ ἐρευνᾶ τὸ κρινόμενο ἐδῶ βιβλίο τοῦ κ. Ἄθ. Καραθανάση ποῦ ἀναφέρειται συγκεκριμένα στὴν παρουσία τοῦ ἐλληνικοῦ στοιχείου στὴ Βλαχία κατὰ τὴν ἄμεση προφανρωτικὴ περίοδο (1676-1714). Μὲ τὸ βιβλίο αὐτὸ ὁ σ. προσπάθησε νὰ ἀνιχνεύσει τὶς αἰτίες, τοὺς τρόπους, τὶς διεργασίες, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀποτελέσματα ὄλων αὐτῶν τῶν δραστηριοτήτων τῆς ἐλληνικῆς λογιόσνης στὴ Βλαχία καὶ ὅπως αὐτὰ ἐμφανίστηκαν στὴν ἐλληνικὴ (κύρια) καὶ στὴ ρουμανικὴ γραμματεία. Ἐχομε δηλ. νὰ κάνουμε ἐδῶ μὲ μιὰ σειρά προβλημάτων ποῦ συγκεντρώνονται γύρω ἀπὸ τὰ πολιτιστικὰ φαινόμενα ἀπότοκα τῶν ἐξελίξεων ποῦ φέρνει ἡ παρουσία τῶν Ἑλλήνων στὶς ἡγεμονίες σὲ μιὰ περίοδο ὅπου ὁ Ἑλληνισμὸς ἀφυπνίζεται καὶ προσπαθεῖ νὰ συνδυάσει τὴ χριστιανικὴ Ἄνατολὴ μὲ τὰ προοδευτικὰ μηνύματα ποῦ ἔρχονται ἀπὸ τὴν ἀναγεννημένη Εὐρώπη.

Στὸ πρῶτο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου του (Ἡ Προετοιμασία, σσ. 23-28) ὁ κ. Καραθανάσης ἐρευνᾶ τοὺς φορεῖς ποῦ ἐδημοῦργησαν τὴν προφανρωτικὴ αὐτὴ περίοδο καὶ ποῦ εἶναι τὸ Βυζάντιο, ἡ Ὁρθοδοξία καὶ φυσικὰ οἱ λόγιοι, οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ ἐμποροί—πρόσωπα δηλ. ποῦ διέδωσαν τὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα καὶ παιδεία· ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά εἶναι, βέβαια, ὀρισμένοι ἐντόπιοι ἡγεμόνες ποῦ ἐβοήθησαν καθεστὴ ἐλληνικὸ καὶ ὀρθόδοξο, ἀφοῦ πιστεύουν ὅτι εἶναι οἱ συνεχιστὲς τῶν Βυζαντινῶν ἀτοκρατόρων καὶ ἐπομένως ὀφείλουν νὰ υποστηρίξουν τὸ ἐλληνοχριστιανικὸ πνεῦμα. Ἐνας ἄλλος καθοριστικὸς ἐπίσης παράγοντας γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ κλίματος αὐτοῦ ἦταν ὁ ρόλος ποῦ διαδραμάτισε στὶς ἐξελίξεις αὐτὲς ὁ σοφὸς Φαναριώτης ἀξιωματοῦχος Ἰωάννης Καρποφύλλης στὴν περίοδο 1650-1690 (βλ. τὸ Β' κεφ. Ἡ Συμβολὴ τοῦ Ἰωάννη Καρποφύλλη καὶ τοῦ κ. κ. ο. τ. ο. σ. σ. 29-60). Ὁ Καρποφύλλης εἶχε ἓνα ρόλο σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐξελίξεις ὄχι μόνον στὸν πολιτικὸ τομέα ἀλλὰ καὶ στὸν πολιτιστικὸ, τὸν ὁποῖο ὀμολογοῦμενὸς ἐπηρεάσε θεμελιωδῶς. Εἶναι ὁ λόγιος ποῦ μὲ τὸ σύστημά του καὶ τὶς ἰδέες του συνεδύασε δυναμικὰ τὴν ἐλληνικὴ Ἄνατολὴ καὶ τὴ φωτισμένη Εὐρώπη, ὅπως λίγες δεκαετίες ἀργότερα εἶχαν ὀραματιστεῖ ὁ Πατριάρχης Κύριλλος Λούκαρης καὶ ὁ Θεόφιλος Κορυδαλλεῖας. Ἐνα μεγάλο μέρος τῆς διδασκαλίας του διοχετεύθηκε στὴ Βλαχία κι ἐγίνε ἀφορμὴ γιὰ παραπέρα ἐξελί-

Ξεις χάρη και στο ενδιαφέρον των Βλάχων ήγεμόνων και κύρια του Κωνσταντίνου Μπασαράμπα (1688-1714) και του θείου του πρίγκιπα Κωνσταντίνου Καντακουζηνού († 1716). Και είναι αλήθεια ότι χάρη σ' αυτούς τους δύο προωθήθηκε δυναμικά η πνευματική ζωή στις ήγεμονίες αλλά και στη ΝΑ Εύρωπη και την ελληνική ΄Ανατολή-λεπτομέρειες για τη δραστηριότητά τους βλ. στο τρίτο κεφάλαιο ΄Η φ ω τ ι σ μ έ ν η ή γ ε σ ί α (σσ. 61-81). ΄Ολη αυτή η κίνηση που δημιουργήθηκε τόσο από την παρουσία του Καρουφύλλη, του Δοσίθεου Νοταρά (για τον οποίο αναλυτικά ο λόγος στο ε΄ κεφ.) και των άλλων ΄Ελλήνων θρησκευτικών οδμανιστών, όσο και από το ενδιαφέρον των ντόπιων ήγεμόνων είχε ως αποτέλεσμα την ίδρυση της Αθθεντικής ΄Ακαδημίας του Βουκουρεστίου, της τυπογραφίας, δύο δηλ. πνευματικών κέντρων που έσημάδεψαν την ιστορία της παιδείας στην ελληνική (και βαλκανική) τουρκοκρατία. ΄Η ΄Ακαδημία και οι καθηγητές της, ΄Ελληνες όλοι προερχόμενοι από τη Βασιλεύσασα, μετέφεραν στις ήγεμονίες το πνευματικό Πατριαρχικής ΄Ακαδημίας της Βασιλεύσασας, καθαρά δηλ. ελληνορθόδοξο, χωρίς ώστόσο να λείπει η παρουσία των μηνυμάτων που έστειλε η σοφή Εύρωπη μέσω των ΄Ελλήνων λογίων που είχαν σπουδάσει σε ευρωπαϊκά πανεπιστήμια και που συνέχισαν τη σταδιοδρομία τους στη Βλαχία. Για τη δραστηριότητα των καθηγητών αυτών βλ. στο τέταρτο κεφάλαιο τιτλοφορούμενο ΄Η Α θ θ εν τ ι κ ή ΄Α κ α δ η μ ί α - Ο ί κ α θ η γ η τ έ ς τ η ς π ε ρ ι ό δ ο υ 1 6 8 8 - 1 7 1 4 κ α ι ή σ υ μ β ο λ ή τ ο υ ς σ τ η ν ά ρ χ ο μ έ ν η έ κ π α ι δ ε υ τ ι κ ή ΄Α ν α γ έ ν ν η σ η τ η ς π ε ρ ι ό δ ο υ 1 6 8 8 - 1 7 1 4. ΄Όσο για την προσπάθεια έπαφής με τη Δύση αυτή εκφράστηκε με την άποστολή υποτρόφων σε δυτικά πανεπιστήμια (και ιδιαίτερα στην Πάντοβα), μιá προσπάθεια που φαίνεται ότι και ουνεχίστηκε άργότερα, χωρίς θετικά όμωσ αποτελέσματα, κατά την άποψη του συγγραφέα—βλ. έδω σσ. 96-102. Σ' αυτό το σημείο, όμωσ, έχουμε τη γνώμη ότι ο κ. Καραθ. έπρεπε να είναι περισσότερο διεξοδικός, γιατί άρα γε δεν υπήρξε συνέχεια, δεν υπήρξαν αποτελέσματα; Μήπως υπήρξε σαφής αντίδραση από τους ορθόδοξους κύκλους του Βουκουρεστίου ή μήπως οι νεαροί όπότροφοι δεν έδικαίωσαν τις έλπίδες των προστατών τους; Πάντως έμεις πιστεύουμε ότι αυτό είναι αλήθεια ιστορική, ότι δηλ. δεν έπροχώρησε όπως άναμενόντα η προσπάθεια αυτή, άφορ από την άλλη μεριά εκεί μιáς οδηγούν και τά κατοπινά γεγονότα.

Οί δεσμοί όμωσ της Βλαχίας (και φυσικά και της Μολδαβίας και της αούτροουγγρικής, τότε, Τρανσυλβανίας) έλαβαν την ουσιαστική και πλήρη μορφή τους χάρη στην αδιάκοπη σχεδόν παρουσία στις ήγεμονίες γνωστών προσωπικοτήτων της χριστιανικής ΄Ανατολής, άνώτατων και άνώτερων δηλ. Ιερωμένων που βρέθηκαν εκεί για διάφορους λόγους είναι, όπως τους θέλει ο σ., οί περισσότεροί τους εκπρόσωποι του λεγόμενου θρησκευτικού οδμανισμού της ελληνικής ΄Ανατολής. Στους Ιερωμένους αυτούς, κατά το σ., άνηκαν όρισμένες από τις χαρακτηριστικές πρωτοβουλίες που έσημειώθηκαν ήδη: η ίδρυση της ΄Ακαδημίας, της τυπογραφίας; οί ίδιοι όμωσ είχαν αναπτύξει και πολιτικές πρωτοβουλίες, όπως ήταν, για παράδειγμα, οί ένέργειές τους για το σχηματισμό αντιτουρκικού μετώπου στη Βαλκανική με την υποστήριξη των Ρώσων. Σ' αυτούς όφείλεται, και είναι πιά άποδεκτό αυτό από Σλάβους και Ρουμάνους έρευνητές, η άνακοπή του σλαβισμού και ή διάδοση της ελληνικής παιδείας με τη διακίνηση του ελληνικού βιβλίου και χειρογράφου, του οποίου αυτοί οί Ιερωμένοι και ο κύκλος τους υπήρξαν οί κύριοι φορείς. Θά σημειόσουμε' έξάλλου, ότι όρισμένοι από τους ανθρώπους αυτών των άνωτάτων άξιωματούχων των ΄Ανατολικών ΄Εκκλησιών που βρέθηκαν στο Βουκουρέστι διακρίθηκαν ως Ιεροκήρυκες, δάσκαλοι, αντιγραφείς χειρογράφων, διπλωμάτες, τυπογράφοι, αλλικοί, γραμματικοί. (Βλ. Ε΄ κεφάλαιο ΄Ο Θ ρ η σ κ ε υ τ ι κ ό ς Ο δ μ α ν ι σ μ ό ς τ ο υ Β ο υ κ ο υ ρ ε σ τ ί ο υ, σ. 103-172). ΄Ενδιαφέρον από την ίδια άποψη ήταν και ο ρόλος που διαδραμάτισαν και οί ΄Ελληνες υπάλληλοι της αλλικής γραφειοκρατίας, όρισμένοι από τους όποιους άπέπτυξαν σαφείς δραστηριότητες στην πνευματική και την πολιτική ζωή της χώρας, όπως ήταν,

λόγου χάρη, ο Γεώργιος Καστριώτης από την Καστοριά (βλ. ειδικότερα στο ΣΤ' κεφάλαιο, σ. 173-180).

Ένας ακόμη σημαντικός παράγοντας για την ανάπτυξη της παιδείας, αλλά και της πολιτικής ζωής της χώρας, ήταν αυτός που εκπροσωπούνταν από τους λεγόμενους Ιατροφιλόσοφους που είχαν φέρει στη Βλαχία ένα νέο πνεύμα ζωής: τη χριστιανική δηλ. σκέψη συνδυασμένη άρτια με την ευρωπαϊκή. Είναι αξιοπροσοχής ότι, καθώς σημειώνει ο σ., σε καμιά περίπτωση δεν σημειώθηκαν παρεκκλίσεις έξω από το πνεύμα της Όρθοδοξίας. Αυτοί λοιπόν οι Ιατροφιλόσοφοι εργάστηκαν σύντονα στις ήγεμονίες και τις έβοήθησαν πολύ τόσο στη διάρκεια του προ-φαναριωτισμού όσο και κατά το φαναριωτικό αίωνα να γνωρίσουν τις νέες μορφές ζωής που παρείχε η Εύρώπη, αλλά και παράλληλα εργάστηκαν συνειδητά και για την Όρθοδοξία. Η συνεργασία τους, άλλωστε, με την αλληλία και με τους Έλληνες θρησκευτικούς ούμνιστές των ήγεμονιών υπήρξε σ' όλα τα επίπεδα άγαστη. (Βλ. τὸ Ζ' κεφ. 'Η παρουσία της Βλαχίας Ιατροφιλοσοφών προερχομένων από εκπαιδευτικά κέντρα της Δύσης' (σσ. 181-205).

Τέλος στο τελευταίο κεφάλαιο με τὸν τίτλο Συμπεράσματα (σ. 206-237) επιχειρείται μία θεωρητική σύλληψη της νεοελληνικής πολιτιστικής επίδρασης στη Βλαχία, όπου επισημαίνεται ἡ διάμαχη του «προοδευτικού», όπως τὸ χαρακτηρίζει ο σ., και τὸ «κατεστημένου» τοῦ πρώτου εκφραστής ήταν ὁ Καρυσφύλλης, ἐνῶ τοῦ δεύτερου ὁ Δοσίθεος Νοταρᾶς. Ἡ διάμαχη αὐτή που εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὴ Βασιλεύουσα (καὶ ὅπου προὔπληξαν οἱ παλαιές καταβολές τοῦ Λούκαρη και τοῦ Κορυδαλλέα) μεταφέρθηκε και στη Βλαχία, ὅπου μάλιστα δημιουργήθηκε πῶ φανερά αὐτὸ πὸν ἐπέδιοκὸ ὁ Καρυσφύλλης: τὸ ἀνοιγμα δηλ. πρὸς τὴν Εὐρώπη, πράγμα δηλ. πὸν φοβοῦνταν οἱ ἀντίπαλοι του. Δημιουργήθηκε δηλ. ἔδω αὐτὸ πὸν ὀνομάστηκε ἀπὸ σύγχρονους Ρουμᾶνους μελετητές «τὸ νεοβλαχικό στυλ»: ἡ χριστιανική Ἀνατολή συζευγμένη με τὴ σοφή Εὐρώπη. Γενικότερα ὅλη αὐτή ἡ κίνηση εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ εἶχουμε τὸ φαινόμενο τῆς ἀναγέννησης τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, ἔξω ἀπὸ τὴ Βασιλεύουσα και τὴ Δύση, κάτω ἀπὸ τὴν προστασία τῶν Βλάχων ἡγεμόνων. Ἡ ἐπίδραση πὸν ἀσκῆσε ἡ ἀναγέννηση αὐτή εἶχε τὶς ἀμεσές συνέπειές της στὴν ἑλληνική γραμματολογία, ἀλλὰ και στὴ ρουμανική—σαφή καθυστέρηση ὀφειλόμενη στὴν πληθωρική ἐπιρροή τῆς ἑλληνικῆς παιδείας—φαινόμενο πὸν ἀπαντοῦμε στὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνα. Στὸ Ἐπίμετρο, τέλος, ὁ λόγος εἶναι γιὰ τὰ βιβλία πὸν ἐκδόθηκαν στὴ μελετώμενη περίοδο: τίτλοι βιβλίων, διορθωτές, ἐπιμελητές, τυπογράφοι κ.λ.

Μὲ λίγα λόγια τὸ βιβλίο τοῦ κ. Καραθαν. καλύπτει ἕνα μεγάλο κενό, ἀφοῦ ἐξετάζει, ἐξαντλητικά θὰ λέγαμε, σ' ὅλο του τὸ φάσμα τὸν προ-φαναριωτισμό, στὸ κεφάλαιο δηλ. πὸν ήταν πολὺ ἐλλιπής. Ὁ σ. θὰ μπορούσε νὰ ἐργαστεῖ ἐντονότερα ἐκμεταλλευόμενος τὶς πηγές τῶν ρουμανικῶν χρονικῶν και ἐγγένει τῶν πηγῶν, ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ μπορούσε νὰ ἔχει πολλὰ ἐρωτήματα, στὰ ὁποῖα θὰ μπορούσε νὰ δώσει τὶς ἐρμηνείες του, ὅπως: οἱ κοινωνικές δομές πὸν προὔπληξαν και πὸν διαμορφώθηκαν κατοπινὰ με τὴ συμβολή τῶν λογίων, τὴν παιδεία πὸν παρεχόταν, τοὺς Ρουμᾶνους λογίους κ.λ. Θὰ ἔπρεπε ἀκόμη νὰ μελετήσει ὁ κ. Καραθ. πῶ ἀναλυτικά τὶς μεταναστεύσεις, κύρια ἀπὸ Β. Ἑλλάδα, και τὸ ρόλο τῶν ἀποδημῶν αὐτῶν στὶς οἰκονομικές ἐξελίξεις τῆς Βλαχίας: ἄλλωστε ὁ ρόλος αὐτὸς μνημονεύεται ἀπὸ τὸ σ. ἀλλὰ πολὺ περιληπτικά. Ἡ ἐμπορική και οἰκονομική κίνηση αὐτή θὰ μπορούσε νὰ ἀποτελέσει ἕνα πολὺ σπουδαῖο κεφάλαιο στὸ βιβλίο τοῦ κ. Καραθαν. Θὰ ἦθελα ἐπίσης νὰ διατυπώσω ὀρισμένες ἐπιφυλάξεις γιὰ τὴ διάκριση πὸν ἐπιχειρεῖ ὁ σ. ἀνάμεσα στὸ *letté* και στὸν *intellectuel*: πρόκειται γιὰ ἕνα θεωρητικὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖο χρειάζεται περισσότερη ἐρευνα γιὰ τὴ συναγωγή συμπερασμάτων.

Ὡστόσο πᾶρὰ τὶς ἐπιμέρους αὐτές παρατηρήσεις, θὰ πρέπει νὰ ἐπισημᾶνω τὴν ἐργα-

τικότητα τοῦ σ., τὸν καλὸ χειρισμὸ τοῦ δημοτικοῦ λόγου σὲ μιὰν ἐποχὴ ποὺ διαστρεβλῶνεται ἐπικίνδυνα, τὴν ἐξοικειώσῃ του μὲ τὴν ἐρευνητικὴ τῶν πηγῶν. Ἐχομε ἔτσι λοιπὸν μιὰν εὐπρόσδεκτη συμβολὴ στὴ Γραμματολογία μας καὶ στὴν ἱστορία τῶν ἰδεῶν μὲ τὴν ἀποκάλυψη μιᾶς παραμελημένης πτυχῆς τῆς ἱστορίας τῆς παιδείας μας ποὺ συνιστᾷ ἡ ἀναγεννητικὴ αὐτὴ περίοδος τοῦ προ-διαφωτισμοῦ.

Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

ΑΘ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἄποστολόλου Ε. Βακαλοπούλου, Ἑμμανουὴλ Παπάς. Ἀρχηγὸς καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς Μακεδονίας. Ἡ ἱστορία καὶ τὸ ἀρχεῖο τῆς οἰκογένειάς του, Θεσσαλονικὴ 1981, 8ο, σελ. 268.

Ἐπειτα ἀπὸ τὰ εὑρήματα στὴ Βεργίνα, ἀλλὰ καὶ στὸ Δίς, στὴν Πέλλα, στὴ Σίνδο καὶ ἄλλου, τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου στρέφεται ὅλο καὶ περισσότερο πρὸς τὴν ἀρχαία Μακεδονία, ὅπου δεσπάζουν οἱ μορφές τοῦ Φιλίππου Β' καὶ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου' παίρνοντας ἀπὸ τότε οἱ Μακεδόνες στὰ χέρια τους τὶς τύχες τοῦ ἑλληνισμοῦ, σφράγισαν διαδοχικὰ τὴν ἱστορία του σ' ὅλες τὶς περιόδους τῆς. Δὲ λησμονοῦμε τὴν προσφορὰ τῶν Μακεδόνων κατὰ τοὺς ἑλληνιστικὸς χρόνους καὶ τὴ σωτήρια δρᾶση τους κατὰ τὴ βυζαντινὴ περίοδο, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρξαν μικρότερης σημασίας καὶ ἀξίας οἱ ἀγῶνες τους καὶ ἀργότερα, ὅταν, ὑπόδουλοι καὶ αὐτοί, προμαχοῦσαν γιὰ νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τόσους κινδύνους, ὥσπου συντέλεσαν στὴν ἀπελευθέρωση καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀκριτικοῦ μας χώρου καὶ στὴ γοργότερη ἀξιοποίηση του ἔπειτα ἀπὸ τὸ 1912. Ὅταν ἄρχισε ἡ ἐπανάσταση τοῦ 1821, ἀπάντησαν μὲ τὸ «παρὼν» πρῶτοι καὶ οἱ Μακεδόνες καὶ προσέφεραν μεγάλες θυσίες στὸ βωμὸ τῆς Ἐλευθερίας. Ἡ μορφή τοῦ Ἑμ. Παπᾶ δεσπάζει τὸ 1821. Κατὰ τὸ μακεδονικὸ ἀγῶνα ἀργότερα ἔδρασαν μὲ τὴ βοήθεια καὶ Ἑλλήνων τοῦ Νότου οἱ Μακεδόνες καὶ ἀποσόβησαν ἐθνικοὺς κινδύνους. Ὁρατοὶ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀγῶνες, περιμένουν τὸν ἀξιο ἱστορικὸ, ποὺ θὰ στηριχθεῖ στὸ πλοῦσιο ὕλικό, ἀλλὰ καὶ στὶς ζωντανές μνημες, γιὰ νὰ τοὺς παρουσιάσει μὲ μιὰ συνθετικὴ, τεκμηριωμένη καὶ ὀλοκληρωμένη ἱστορία. Τώρα σταματᾷ στὸ ἔργο, ποὺ μᾶς χάρισε ἔπειτα ἀπὸ ἐπιπλέονες ἔρευνες καὶ μελέτες ὁ ἱστορικὸς καὶ τοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ, ὁ καθηγητὴς κ. Ἄπ. Ε. Βακαλόπουλος. Τὸ περιεχόμενό του πρέπει νὰ ἐνδιαφέρει κάθε Ἑλληνα, ἀλλὰ πιὸ πολὺ τοὺς Μακεδόνες καὶ τοὺς κατοίκους τῆς Χαλκιδικῆς, ὅπου ἔδρασε ὁ Ἑμ. Παπάς.

Τὰ ἔγγραφα τοῦ Ἀρχείου προέρχονται ἀπὸ τὸν Ἑμ. Παπᾶ καὶ τὰ παιδιά του, ἀπὸ τὸν Δ. Ὑψηλάντη, ἀπὸ Ὑδραίους, κατοίκους τῆς Χαλκιδικῆς καὶ τὰ πιὸ πολλὰ ἀπὸ κληρικοὺς τοῦ Ἄγ. Ὁρους ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλους Ἑλληνες. Ἡ ἀμεσότητα τῶν ἐπιστολογράφων μὲ τὰ φοβερά γεγονότα δημιουργεῖ ἐπιβλητικὴ ἀτμόσφαιρα, ὅπου βαραίνει ἡ σκιά τοῦ θανάτου, ἀλλὰ τὴν ἀντιμάχονται ἡ πίστη, ὁ πόθος καὶ ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν ἐλευθερία. Οἱ καιροὶ ἀνάγκασαν καὶ τοὺς ἀπλοὺς ἀνθρώπους νὰ προσέχουν καὶ νὰ συμπεριφέρονται μὲ σοβαρότητα.

Μὲ τὰ σπάνια προτερήματα καὶ τὶς θυσίες του ὁ Ἑμ. Παπᾶς ἐπιβλήθηκε σ' ὅλους ἀπόλυτα, ὅπως δείχνει ὁ μέχρι λατρείας θαυμασμός, ποὺ ἀποπνέουν ὅλα τὰ ἔγγραφα. Κι ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε πολὺ ἄ γράμματα, ἀλλὰ πρόκοψε χάρι στὶς σπάνιες ἀρετές του κι ὁ ἐνθουσιαστικὸς πατριωτισμὸς τοῦ ὑπάγρουσε νὰ θυσιάσει τὰ πάντα γιὰ τὴν πατρίδα. Ἡ πολεμικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ οἱ ἄλλες ἀρετές τῶν ἐπιστολογράφων μᾶς κάνουν νὰ παραβλέπουμε